

Zpravodaj obce Říkovice

T.G. MASARYK

OBEC ŘIKOVICE
K 80 LETÝM NAROZENINÁM
PRVNÍHO PRESIDENTA
A NA PAMĚT PADLÝM
RODÁKŮM V LETECH
1914-1918.

Úvodní slovo starosty obce

Vážení spoluobčané,

závěr roku 2018 se blíží a už se těšíme na vánoční čas. Jelikož máme v obci spoustu rozpracovaných akcí, které běží a ještě nás další čekají, tak bych nechal hodnocení roku do příštího zpravodaje. Největší akcí, kterou teď vidíte, je dobudování chybějící větve kanalizace za humny. Vybudování chodníku ke hřbitovu je na spadnutí, ještě jsou tam drobné překážky v administrativě, aby došlo k realizaci.

To, že se provedla výsadba tují v parku a začíná nabírat konkrétní podoby remízek pro zvěř v prostoru za obcí směrem k Horní Moštěnici jsou menší investice. Větší investicí byla koupě bývalé hospody „U Ludvů“. Myslím si, že tato budova patří k obci a bylo nutné ji koupit, jelikož se o tento objekt začaly zajímat jisté skupiny „podnikatelů“ s tím, že ho využijí pro bydlení sociálně slabších občanů. Investice v hodnotě 750.000,- Kč byla určitě přijatelná, jelikož původní cena byla mnohem vyšší.

V návaznosti na tuto skutečnost musí nové zastupitelstvo oslovit občany a zvolit formu k získání jejich názoru pro další využití. Bude rovněž nutné rozřešit, co s víceúčelovou vodní nádrží na Pastvisku. Názory se různí, ale věřím, že najdeme společnou řeč.

Určitě bude provedena oprava poslední části budovy školy s výměnou oken a fasády. Nelehkým úkolem, který chceme realizovat je výměna pozemků mezi obcemi Říkovice a Žalkovice a to tak, aby do katastru Říkovice byla začleněna zahrádkářská kolonie za Humny.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem spoluobčanům za účast na komunálních volbách a tímto i popřát krásné prožití svátků vánočních a hodně pohody a zdraví do nového roku.

Radomír Možiš, starosta

Komunální volby 2018 v Říkovících

Letos v říjnu se v České republice uskutečnily volby do obecních zastupitelstev a i v Říkovících si tak mohli občané v pátek 5. a v sobotu 6. října zvolit nové složení obecního úřadu. Do devítičlenného zastupitelstva naší obce tentokrát kandidovala tři uskupení. *SNK-2018* ve složení Radomír Možiš, Karel Pitner, Václav Pospíšil, Luděk Rotrekl, Zdeněk Prachniar, Jiří Říha, Miroslav Vlach, Dušan Pitner a Tomáš Vlach. V rámci *Sdružení nezávislých kandidátů* Milan Šošovička, Adam Pospíšil, Jan Dungel a Jan Rob. A do třetice pak uskupení *Společně pro změnu*, v němž kandidovali Radomír Hánečka, Zuzana Hanulíková Dokoupilová, Petr Dokoupil, Radomír Hánečka mladší, Roman Hlaváč a David Chmelař.

Ve volbách uspělo *SNK-2018*, jehož kandidáti získali celkem 1468 hlasů (78,59 %). *Sdružení nezávislých kandidátů* si získalo 222 hlasů (11,88%) a to zajistilo zvolení do zastupitelstva obce pro prvního člena její kandidátky. Třetí skončilo uskupení *Společně pro změnu*, které obdrželo celkem 178 hlasů občanů (9,53%). Volební účast v obci dosáhla 60,15%.

Našimi novými zastupiteli byli zvoleni Karel Pitner (obdržel 189 hlasů), Václav Pospíšil (180 hlasů), Radomír Možiš (177 hlasů), Luděk Rotrekl (178 hlasů), Zdeněk Prachniar (137 hlasů), Jiří Říha (164 hlasů), Miroslav Vlach (134 hlasů), Dušan Pitner

(147 hlasů) a Milan Šošovička (95 hlasů). Miroslav Vlach se však ještě nakonec vzdal svého mandátu, načež se místo něj stal naším devátým zastupitelem poslední člen vítězné kandidátky *SNK-2018*, Tomáš Vlach.

Ocenění pana Jiřího Otáhalíka

V úterý 6. listopadu 2018 se v budově Krajského úřadu v Olomouci konalo ocenění dvou desítek zasloužilých trenérů a sportovních funkcionářů z Olomouckého kraje. Pamětní list za celoživotní práci ve sportu a za přínos k rozvoji fotbalu v Říkovicích zde z rukou náměstka olomouckého hejtmana Františka Jury převzal pan Jiří Otáhalík. Připojujeme gratulace a přejeme hodně sil a elánu.

Kronikáři Říkovic o vzniku Československa

V letošním roce si připomínáme sto let od vytvoření první Československé republiky. Co o konci světové války, rozpadu Rakousko-Uherska a vzniku samostatné republiky zapsali zdejší kronikáři? Jak dobu před sto lety prožívali občané Říkovic? Následující výpisky ze školní a obecní kroniky tehdy zaznamenali ředitel zdejší základní školy Raimund Kalman a místní farář Julius Kalusek.

V obou těchto dokumentech můžeme najít zajímavé postřehy k této dramatické a dnes již dávné době. Avšak zatímco školní kroniku založenou v roce 1892 musel ředitel Kalman zapisovat průběžně po celý rok, ta obecní byla založena teprve v roce 1922 a období do tohoto data tak kronikář „pouze“ zpětně shrnoval s větším odstupem, kdy už věděl, jak celá krize monarchie nakonec dopadne. Pro studium o říkovicích v období při vzniku republiky proto místní školní kronika představuje autentičtější historický pramen, avšak za přečtení rozhodně stojí obě dvě. Oba kronikáři shodně zaznamenali odpor a vyčerpání lidí z dlouhé a kruté války a radost svého okolí z podepsání příměří a vzniku samostatného státu.

Do tohoto čísla zpravodaje jsem vybíral hlavně řádky vztahující se k tomu, jak se tahle dramatická doba a velké události politických dějin promítaly do každodenního života naší obce.

Miloš Pacek

Školní kronika

V měsíci březnu t. r. uzavřen byl na východě mír s Ruskem a v měsíci květnu s Rumunskem. Z té příčiny mohli se vraceti zajatci zpět do vlasti. Dosud vrátili se z ruského zajetí bratři Alois a Josef Běhal z čís. 31, četnický strážník Josef Otáhal, dále Pagáč Frant. z čís. 62, Smékal Alois z čís. 2. a Koplík Alois, z čís. 61. Po krátké dovolené narukovali opět k svým doplňovacím plukům. Josef Zubaník def. učitel na zdejší škole a t. č. ve službě vojenské byl v měsíci březnu t. r. povýšen na praporčíka, 1. srpna 1918 byl jmenován c. a k. poručíkem a zároveň vyznamenán za statečnost stříbrnou medailí II. třídy.

Uzavřením míru na východě nezmírnily se útrapy válečné, jelikož tím více rozpoutala se litice válečná na západě a jihu. V ohledu apovizačním dlužno podotknouti, že žně byly slibné. Na jaře bylo vše nádherné až do května, pak přišel mráz, spálil květ, také zemáky a zelenina pomrzla; pak bylo sucha a když obilí dozrávalo dostavily se deště, jež sklizeň ohrozily. Kdo nepřispíšil si okolo 15. července, kdy bylo poněkud slunečnější počasí, ten nesklidil již úrodu pěkně domů. Požaté obilí nebo svázané na polích porostlo, pšenice a proso vypršelo. Denní lijáky působily značnou škodu nejen na obilí, ale také na jetelích a otavách, jež se sekly. Také brambory stálým mokrem se kazí. K tomu vládním nařízením zvýšeny byly značně ceny mouky a chleba. Za 1.10 Kor dostane se dnes bochníček chleba, který váží o něco méně než 1 kg. Před válkou prodával se za tu cenu bochníček vážící 4 kg. A to byl výborný chléb, kdežto dnes vyrábí se chléb se smíšeniny, ve které žitné mouky není a ze které leskne se sláma. Za pšeničnou mouku platívalo se před válkou 32 hal, nyní však za kg žádá se 2 K. 64 hal. Jedná se tedy o nesmírné zvýšení cen a zdražení nejnütnější lidské potrawy. Bezmasných dnů netřeba dodržovati, jelikož není masa po celé týdny vůbec. Litř mléka je za 1.30 Kor, vajíčko 80 hal, másla kg až za 40 Korun a to ještě za tyto ceny nelze dostat, ježto jeví se toho nedostatek. Ceny veškerých životních potřeb daleko vyšší let minulých. Tedy život, kde každý znaven a sklíčen očekává, brzy-li zasvitne národům opět jitřenka všeobecného míru.

[...]

V měsíci říjnu rozšířena byla jako jinde i ve zdejší obci mezi dětmi i dospělými epidemie chřipková. Aby se čelilo dalšímu rozmáhání se nemoci, byla škola dle výnosu okresní škol. rady ze dne 8. října 1918 čís. 2202 na týden uzavřena. Vyučování bylo později nahrazeno.

S dostavivším se podzimkem nastaly pro centrální velmoci nepříznivé poměry válečné. Západní mocnosti posíleny byvše vojsky americkými podnikaly ofensivu s výsledkem na všech stranách vítězným. Pod tlakem těchto událostí na bojišti, jakož i neutěšených poměrů vnitřních prohlásila vláda rakouská dne 28. října 1918 samostatnost národa československého.

Ve světodějně chvíli, kdy odvěký sen našeho národa stal se skutkem a kdy národní výbor, jakožto nejvyšší naše státní instance jménem národa ujímá se v Praze vlády svých věcí, konány po všech končinách československého státu oslavy vzhledem k významu nynější veliké doby. Naše obec oslavila tuto událost 3. listopadu veřejným průvodem s hudbou po osadě, jehož se i školní mládež zúčastnila. Na návsi promluvil k zástupu lidu zdejší farář p. Julius Kalusek, vzpomenuv mužů, kteří budovali naši samostatnost a práci svou nebo i krví ji vykoupili.

[...]

V měsíci listopadu vysadila obec podél polních cest řadu ovocných stromů, jež měly býti vzpomínkou na památnou událost našeho státního osamostatnění z 28. října 1918.

[...]

Dne 19. prosince konána ve škole oslava příjezdu prezidenta Masaryka do vlasti. Žáci i žákyně shromáždili se v I. třídě, kdež správce školy promluvil k dětem s poukazem na nehynoucí zásluhy presidentovy na neúnavnou práci, kterou informoval cizinu a stvořil československé legie, jež vydobyli si tolik slávy na válečnickém poli v cizině. Na to jeden žák z třídy I. a jeden ze třídy II. přednesli vlasteneckou báseň, načež zapěním národní hymny „Kde domov můj“ oslava ukončená. Školní budova byla praporem ozdobena.

[...]

V ohledu hospodářsko-politickém dlužno poznamenati, že život stal se snesitelnějším, když poražené ústřední státy zažádaly v měsíci listopadu 1918 o příměří. Ačkoliv celá Evropa stala se válkou rozsáhlým domem smutku, hospodářskou troskou, přece již ta skutečnost, že ustalo vraždění lidí a ukončeno bylo ničení nesmírných hospodářských hodnot dalo jakousi naději k radostnému a ulevujícímu oddechnutí. Vlak za vlakem jezdil s vracejícími se vojáky. Nastala částečná demobilisace i návrat zajatců. Návratem otců a členů rodinných vrátila se i částečná radost a klid do mnohé opuštěné rodiny.

Úroda zdála se býti roku letošního slibná. Po zasetí na jaře přšlo, v květnu bylo chladno a vlhko, takže dle pořekadla „*studený máj v stodole ráj*“ těšili se rolníci na ovoce své práce. Také to bylo na polích vidět. V červnu udeřila velká parna. Koncem června ale dostavily se deště a bouře, jež trvaly nepřetržitě i začátkem července. A tyto poslední bouře způsobily v četných krajinách, jako i zde mnohé a těžké škody. Řeka Moštěnka se rozvodnila a dne 9. července již již vylévala se z břehů. Šťestí, že toho dne již nepršelo, jinak nastala pro obec zdejší katastrofa neobyčejná. Stálými dešti a chladnem opozdily se žně tou měrou, že ještě koncem července nebylo u nás jediného mandele v poli.

Drahotní poměry byly po celý rok ještě v téže výši jako loni; životní poměry celkem tytéž. Aby se finance našeho nového státu zlepšily, provedeno v měsíci březnu okolkování bankovek. Proti drahotě a lichvě pořádány z jara v některých městech projevy lidu, jakož i demonstrace.

V červnu t. r. podepsán byl konečně ve Versailles s Německem mír a tak oddechl si lid od tlaku můry válečné, jež brzdila a tížila život téměř celého světa po plných pět let.

Obecní kronika

Také obec Říkovice musela zaplatiti svoji *Daň krve* světové válce. Ze zdejších příslušníků padli: Josef Netopil č. 37, Rozehnal Josef č. 33, Koplík František č. 61, Hánečka Bohumír č. 49, Havlíček Alois č. 12. Následkem války zemřeli: Josef Jurečka č. 43 20/6. 1918 v Říkovicích, Netopil Augustin, č. 37 20/10 1918 v nemocnici na Nové Ulici v Olomouci, Kozák Vincenc č. 53 2/11. 1918 v Říkovicích. Zajat a v zajetí zemřel na tyfus Petr Pospíšil z čís. 41. Čest budíž památce jejich!

Protože v Říkovicích nebyl padlým vojínům zbudován žádný veřejný pomník, pamatováno na ně při koupi nových zvonů. Prostřední zvon ve váze 250 kg, laděný do c² má obraz sv. Josefa, patrona zmírajících a má nápis: „*Památce našich*

padlých vojinů 1914-1918. Věnují občané Říkovští.“

[...]

Mezitím co na různých bojištích hřměla děla, předáci našeho národa Dr. Prof. Masaryk, Dr. Beneš, Dr. Štefánik a.j. uvažující důvodně, že výsledek války světové konečně musí se naklonit na stranu Dohody, prchly tajně do ciziny, aby připravovali půdu v zahraničí pro samostatnost národa československého.

Byla to práce svízelná. Vodítkem byl jim jednak historický stát český, který jen svobodnou volbou r. 1526 přešel na dynastii Habsburskou a stal se tak samostatnou součástí pozdějšího Rakouska-Uherska, jednak byl tu prvek národnostní, že se Slováky uherskými od nepaměti tvoříme jedno národnostní těleso, které přes všechny převraty a nepříjemné doby zachovalo si vědomí národnostní příslušnosti. Tyto celky právem Božím i lidským patří vlastně dohromady.

[...]

Namáhavá práce našich činitelů zahraničních slibovala utěšené ovoce, ale bylo také třeba tuto novou svobodu zalévat krví. Za tímto účelem naši předáci mezi zajatci v Rusku, ve Francii a Itálii jali se organisovati československé legie, které by po boku Dohodových vojsk bojovaly proti svým odvěkům upírům.

Tato činnost zahraniční našich slavných budovatelů a rozhodnutí velmocí nebyla neznáma ani našim politickým vůdcům ve vlasti, a třeba někteří z nich strádali v žalářích, všeobecně očekávána jitřenka lepších časů. A ta vzešla 28. října 1918, když za součinnosti všech politických stran a za radostného souhlasu celého národa českého i slovenského prohlášena samostatnost státu československého pod jménem Republika česko-slovenská. Zpráva o tom z Prahy roznesla se též den do všech končin naší milé vlasti a ve všech obcích pořádány oslavy. V naší obci Říkovických již dne 1. 11. 1918 na slavnost Všech Svatých konána k tomu účelu slavná mše s Te Deum, veřejná pak oslava odbyvala se v neděli 3. 11. odpoledne. Za zvuků hudby shromáždili se všichni zdejší občané na prostranství u kostela, kde z připraveného lešení promluvil o významu naší samostatnosti místní farář Julius Kalousek a na konci vyzval všechny účastníky ke svorné práci pro blaho naší milé Republiky. Ať žije, ať roste ať vzkvétá naše milá republika!

V upomínku této události zasadil p. revírník Kubelka z Přestavlk čtyři krásné lípy před naším nádražím, také největší z našich nových zvonů ve váze 444 kg, laděný do á, mající obraz p. Marie s Ježíškem nese nápis „*Na památku národní samostatnosti 28. 10. 1918.*“

SDH Říkovice

Milí Říkovčáci,

pole nám hnědnou orbou, podzimní vítr zvedá draky a rok se nám chýlí ke konci. Zima se nás za chvíli zeptá, co jsme dělali v létě, a jsem rád, že cestou říkovského zpravodaje se mohu s vámi podělit o naše úspěchy či nezdary a zpříjemnit tak vaše letmé chvílky u nedělního kávička tímto počteníčkem.

Teplý půlrok byl opět plodný nejen na akce, ale i na pracovní či záahovou činnost. A pokud bych měl navázat tam, kde jsem v minulém čísle skončil, navážu věru netradičně, a to zahraniční cestou do Maďarska. V rámci snahy o spolupráci se zahraniční obcí, jsme jako zástupci SDH Říkovice přijali pozvání a spolu se starostou obce se vydali podpořit oslavy otevření nové hasičské zbrojnice v obci Hegykő. Oslavy začaly mší svatou v místním kostele sv. Michaela. Díky tomu, že jsme doma všichni několik mší v kostele již absolvovali a že tyto mše jsou v Maďarsku průběhem úplně stejné jako u nás, věděli jsme aspoň kdy povstat. S ostatním byl problém, protože jsme místnímu duchovnímu nerozuměli ani pozdrav. Naštěstí jsme seděli vedle rakouských bratrů dobrovolných hasičů, takže v angličtině proběhla aspoň základní výměna informací, kdo jsme, odkud jsme, proč tu jsme atd. Po sv. mši následoval průvod všech zúčastněných hlavním tahem vesnice za doprovodu policie směrem na nádvoří nové hasičárny. Po boku německých, rakouských a místních dobrovolných hasičů jsme vyslechli dechberoucí a dojemné proslovy nejvyššího generála maďarských hasičů, starosty obce a jiných určitě důležitých osob. Sice jsme jim opět nerozuměli ani slovo, ale po moravsku jsme se hezky usmívali a všem jsme náležitě tleskali. Nedalo mi to a jedné dobrovolné hasičky z Rakouska, co stála vedle mě, jsem se zeptal, jestli jim rozumí aspoň oni, když mají tu spolupráci již několik let. Uklidnila mě, že taky ani slovo a bylo vidět, že mají stejný moravský úsměvný výraz při potlesku jako my. Překvapilo mě, že z těchto všech pozvaných sborů budu mít proslov jen já, ač jsem si myslel, že je to folklór. V angličtině s překladem od místního zastupitele jsem jim za naše SDH a naši obec popřál mnoho zdaru a opět jako jediní jsme jim

předali drobný prezent v podobě sošky sv. Floriána (patrona hasičů) s nápisem „Ohni zmar, přátelství zdar“. Po slavnostním obědě jsme navázali příjemnou družbu u vína a domluvili termín dalšího setkání, a to již na naší rodné půdě. Živá kapela, která hudebně dokreslovala idylku oslav, hrála známé písničky každého státu, který na slavnost přijel. Když si všimli, že si s nimi pobrukuje známé hity Karla Gotta, musel jsem si s Luckou Pitnerovou stříhnout sólo karaoke s písní Lady Karneval. Sklidili jsme neskutečný potlesk, neb co Čech to

muzikant, co Říkovčák to zlato v hrdle. Po tomto vystoupení se zrychlil přísun maďarského vína k našemu stolu, a když jsem se zeptal, jestli mají nealko pivo pro řidiče, dostalo se mi odpovědi, že pít pivo bez alkoholu, je jako si umývat nohy v ponožkách. Tak jsem pil sodovku. Jelikož hodina pokročila a s Maďary jsme si rozuměli čím dál lépe, rozhodli jsme se předat jim poslední dary v podobě českých piv a zamířit směrem k domovině.

Jeden týden po této návštěvě nás čekalo každoroční taktické cvičení v podobě požárního sportu tentokrát v obci Dobřčice. Při hezkém počasí v krásném zrekonstruovaném prostředí rybníka, jsme museli prokázat rychlost, zručnost a týmovou práci. Vysněný cíl, neskončit poslední, se opět naplnil a z předposledního místa jsme převzali diplom za 5. místo. Naše hasičky, které hájily

barvy naší obce spolu s námi, chodily na tréninky poctivěji než my muži, proto se jim za bezchybný výkon dostalo poháru za první místo s nabídkou reprezentace našeho okrsku na okresních závodech. Bohužel vyřknutý termín nesedl ani jedné z nich, tak se tyto postupující závody opět obešly bez naší reprezentace. Holky, snad příští rok.

Začátkem června se říkovské ratolesti opět těšily, co jim letos přichystáme, neb se blížil dětský den. Nezklamali jsme a ve spolupráci s obecním úřadem a MŠ Říkovice jsme dětem připravili několik herních stanovišť a za hezkého počasí

jim rozdali spoustu cukrulat, cumlat a jiných zuby kazících dobrot. Mimo herní stanoviště se o dětskou zábavu postaral skákací hrad a malování na obličeji. Obecnímu úřadu tak za děti děkují za finanční podporu a holkám z naší školky za koordinaci a organizaci.

Sotva jim došly kokina v kapsách, už jsme tu pro ně měli další odměnu. Děti a dorost navštěvující mladého hasiče se opět zúčastnili již čtrnáctého ročníku stanového tábora v kempu na Rusavě. Opět hojná účast jak mladých tak starších příznivců širákového bydlení tak opět zpříjemnila klid v naší vesnici při začátku prázdnin. Sotva jsme však zatloukli stanové kolíky, přišli naši jednotce sms zprávy o požáru pole za hřištěm. Jelikož jsme měli Avii s sebou, museli jsme výjezd odpískat a na operační středisko nahlásit svou neúčast. Prostě sotva vytáhneme paty z baráku, je zle, komentovali někteří tuto situaci a vzpomněli loňský rok, kdy po našem odjezdu hořelo osobní auto u sjezdu dálnice. Naštěstí ti profíci opravdu něco umí a celé to zase zvládli bez naší pomoci. Dále jsme se už věnovali dětem a jejich snaze naučit se něco o přežití v přírodě či jak si užít pár dní bez rodičů s využitím studeného potoka, teplého venkovního bazénu, dobré nálady, spousty

kamarádů, ochotných vedoucích a velmi slunného počasí. Po našem návratu jsme vrátili omladinu zpět do rukou jejich rodičů, vše poctivě uklidili a vybavili zásahové vozidlo, tak jak nařizuje vyhláška, kdyby náhodou. No a ještě že tak, protože v odpoledne nám byla oznámena nalomená větev nad vlakovým přejezdem. Po příjezdu profíků z Přerova byly zjištěny další dvě takovéto větve „čouhající“ z větrolamu. Kluci z Přerova provedli strhnutí za pomoci ocelového lana, pořezání a odklizení z komunikace zůstalo na našich bedrech a asistovali jsme také při koordinaci dopravy. Jsem rád, že jsme provětrali naši pilu a naše znalosti z pilařského kurzu a že bylo vidět, že pokud jsme doma, tak fungujeme na jedno zapískání.

V půli července jsme byli po dlouhé době osloveni českými drahami s žádostí o doplnění vody do parní lokomotivy, která projede naší vlakovou stanicí. Samozřejmě jsme vyhověli, i když se vše konalo v dopolední dobu, kdy jsou všichni v práci. Jednotka ve zmenšeném počtu naplnila zásobárnu vody syčící mašinerie a za odměnu nám bylo dovoleno prohlédnout si soukromá kupé prezidenta Masaryka, která putovala na výstavu do Olomouce spolu s dalšími ještě staršími vagony. A když už mluvím o pracovní činnosti, která nespadá do činnosti zása-

hové, musím vzpomenout zásluhy o čistou průchodnost naší kanalizace. Zejména Jirka a Petr jsou ti hlavní „hovnobijci“ :-), kteří celkem 8 x v tomto roce ocelovým krtkem provětrali podzemní betonové skruže. Kluci díky, hned se nám trůní líp.

Oblast zásahová nezůstala pozadu. Po dvou požárech naší vesnici potrápily vosy a sršni. Díky dovybavení naší jednotky potřebným oblekem, vysavačem a kuráží, jsme si vydobyli předurčenost na zásahy tohoto typu. Prvním zásahem to bylo sršní hnízdo ve zdi kůlny, dále hnízdo vosí v nepřístupném místě půdního prostoru a nakonec vosy ve stromě v parku.

Po tomto půlroce plném práce, ale i zábavy, bylo potřeba se odměnit, a to gastronomicky, neb v 10 hodin zářijového sobotního rána odstartoval čtvrtý ročník říkovského gulášfestu O říkovskou vařečku. Počasí jak ze žurnálu, dob-

rá nálada všech soutěžících a šest druhů chmelomoku, který se postaral o náladu ještě lepší. Soutěžní týmy byly složeny ze známých nebojácných Říkovčáků a přespolňáků, ale také doplněny o dva nové. Jeden zahraniční, ten Maďarský, kde jsme úspěšně navázali družbu a ten druhý přespolní, z Vlkoše, který si doslova vyvařil nejen u poroty, ale i u diváků první místo. Letos opět nebylo špatného guláše, porota měla těžké rozhodování a za organizátory jsem rád, že během chvilky nezbyla jedna porce. Důkazem toho byla potřeba roztopit udírnu a dokrmit tak hladové návštěvníky, kteří juchali za doprovodu živé country kapely. Teplé počasí, studené pivo, skvělí kuchaři, pobavení návštěvníci. Děkuji obecnímu úřadu, sponzorům a organizátorům. Již nyní se těším na příští, pátý ročník a doufám, že se ta vařecha vrátí na rodnou hroudu.

Závěr roku patřil oslavám pro naši republiku největšího kalibru. Za doprovodu lampionových světylek, položení věnce u tatíčka a hymny české a slo-

Maďarská delegace při vaření pravého maďarského guláše v Říkovicích

venské jsme si připomněli sté výročí založení našeho prvního samostatného státu. Kouzlo atmosféry doplnil krásný ohňostrojek, svažené víno a špekáčky nad mírným ohněm. Účast podle mého názoru mohla být větší, už z principu odlišnosti důležitosti od jiných lampionových průvodů, ale televizní obrazovky asi nabídky lepší program. Těm kdo přišli, děkuji, příště to dáme sborově, ne?

Konec roku se blíží a do dalšího čísla zpravodaje půlrok. Pevně doufám, že naplánované akce i ty akce tradiční vyjdou nejméně tak dobře jako ty minulé a že uspokojíme vaše představy o kulturním dění v naší obci.

Ohni zmar a v dalším čísle zdar.

Ing. Radomír Vlach
Starosta SDH Říkovice

Činnost SK Říkovice

Od vydání minulého čísla obecního zpravodaje uplynulo již více než šest měsíců a rád bych vás proto na následujících řádcích obeznámil s novinkami, jež se v našem fotbalovém oddíle odehrály od května letošního roku.

Všechny tři naše týmy dohrávaly na jaře zbývající mistrovské zápasy končící sezóny. Ženy se na jaře po vítězství nad Valašskými Klobouky a po prohře s Březnicí střetly se soupeřkami již jen dvakrát. Nejprve děvčata 29. dubna prohrála na hřišti Lužkovic 8:0 a v posledním domácím zápase pak podlehly hráčky Říkovice po výsledku 1:6 soupeřkám z Uherského Brodu. Ve své první a zároveň poslední sezóně se tak tým SK Říkovice se třemi vybojovanými body umístil v krajském přeboru žen na šestém místě v sedmičlenné skupině.

Oddíl mužů zápasy poslední třetiny sezóny 2017/2018 dohrával v květnu a červnu letošního roku. Z výsledků je patrné, že se mužstvu dařilo jen střídavě a body získávalo pouze před svými fanoušky na domácím hřišti. Nejprve se 5. května podařilo doma přehrát 3:2 soupeře z Měrovic. O týden později však následovala porážka 5:3 ve Vlkoši a 19. května domácí remíza 3:3 s Tovačovem. Vysokou prohru 8:1 zaznamenal náš tým 26. května na hřišti Brodka u Přerova, na což dokázal zareagovat o týden později, když 2. června v posledním domácím zápase porazil poslední Křenovice po výsledku 5:2. V závěrečném kole však nakonec přišla porážka 5:1 v Polkovicích. Celkově se tým Říkovic v sezóně 2017/2018 umístil na předposledním, sedmém místě tabulky. Ve 21 soutěžních zápasech nasbíralo mužstvo 18 bodů po pěti výhrách, třech remízách a třinácti porážkách s 44 vstřelenými a 72 inkasovanými brankami. Z vítězství v soutěži a z postupu se nakonec radovali v Lověšicích, naopak poslední skončily Křenovice.

Naši žáci se pak v minulé sezóně představili od konce dubna do začátku června ještě v sedmi zápasech. Nejprve 29. dubna vyhráli v Přerově, když dokázali porazit tým KMK Zubr po výsledku 1:7. O týden později remizovali doma v bezgólovém zápase s mužstvem Lipníku nad Bečvou. Pak se jim však již do konce ročníku bodovat nepodařilo a tak se nakonec umístili na předposledním místě. V devítičlenné tabulce Okresního přeboru starších žáků vybojovali v sezóně šest bodů.

Kdo fotbal v Říkovicích alespoň občas sleduje, ten určitě zaznamenal, že ženský tým se již do aktuální sezóny nepřihlásil. Stalo se tak nejenom kvůli nízkému počtu hráček, ale také kvůli plánované reorganizaci ženských soutěží. Tým by tak byl nucen hrát vyšší soutěž, na což by v oddílu ani v naší obci nebyly prostředky. Po rozpuštění ženského týmu se proto některé z hráček v létě vrátily do mateřských klubů či přestoupily jinam. Nezbyvá, než děvčatům alespoň takto zpětně popřát, aby se jim i nadále dařilo.

V letní přestávce nadešel opět čas regenerace a odpočinku od zápasů, avšak členové oddílu neměli čas zahálet, protože v letošním roce připadl fotbalistům zodpovědný úkol organizace místních hodových oslav. Vše se pečlivě připravovalo a tentokrát přálo pořadatelům i počasí, ačkoliv v pátek v předvečer slavnosti někteří přes mraky marně vyhlíželi úplné zatmění měsíce. V sobotu 28. července již

bylo nebe téměř bez mráčků a program hodových oslav odstartovalo odehrání tří přátelských fotbalových zápasů. Na místním hřišti se nejprve střetli členové oddílu,

když starší žáci poměřili síly s mladším dorostem. Následoval zápas Staré gardy Říkovice proti výběru veteránů ze Žalkovic. Poslední zápas o půl páté pak obstaralo naše „Áčko“, které se utkalo s týmem FC Beňov. Během celého odpoledne zpestřoval přítomným divákům jejich zábavu DJ Marcel Černocký a připravení kolotočáři ochotně svezli všechny zájemce o jízdu na kolotočích. Večer se pak v parku uskutečnila velice vydařená hodová zábava a kapela Los Playboys z Říkovic odjížděla až nad ráno. Myslím, že kdo se zúčastnil určitě potvrdí, že se jednalo o nanejvýš vydařenou akci. V neděli po ranní mši se v parku pokračovalo dalším bohatým programem. Diváci si užili vystoupení slavných zahraničních kapel Kiss, Queen a představení Elvise Presleyho, přičemž členy kapel Kiss a Queen jsme zahráli my sami a jako Král Rock 'n' Rollu vystoupil před publikem v Říkovicích Adam Hobza. Diváky se snažily roztančit mladé mažoretky z Přerova, k vidění byla ukázka výcviku psů a

pro přítomné děti byl připraven skákací hrad, malování na obličej a další atrakce. K tanci zahrála v neděli skupina Quanto a po celý den bylo samozřejmě připravené občerstvení. Všem, kteří se na celé věci jakkoliv podíleli, patří velký dík.

Kromě rozpuštění ženského týmu byla v létě pro náš klub další výraznou událostí také reorganizace a změny v pravidlech okresních soutěžích na Přerovsku. Jak už jste mohli zaregistrovat, pro aktuální sezónu 2018/2019 došlo ke sloučení dřívějších dvou skupin okresní soutěže do jedné. Tím pádem se našemu mužstvu výrazně zvýšil počet zápasů a v tabulce přibyli noví soupeři z „hranické“ skupiny. Nově jsou remízové zápasy pro ztraktivnění rozhodovány penaltovým rozstřelem, což si i náš tým už několikrát vyzkoušel. A výraznou novinkou je i možnost střídat hráče během utkání hokejovým způsobem.

Po letní přestávce se již počátkem srpna rozjela nová podzimní část. Během odehrané poloviny soutěže se však náš tým výsledkově trápil. V prvním domácím zápase, kdy 5. srpna dorazili do Říkovic soupeři ze Soběchlebu, prohráli domácí 1:5. O týden později pak mužstvo padlo po výsledku 6:0 na hřišti Potštátu. Lepší výkon a hlavně čtyři vstřelené branky přinesly 19. srpna první body, když se domácím podařilo 4:3 vyhrát s Měrovicemi. Následovala však černá série sedmi proher, 1:2 s Vlkošem, 3:1 v Tovačově, 0:3 s Duklou Hranice, 0:2 s Polkovicemi, 3:0 v Drahotuších, 2:1 v Křenovicích a 1:2 s Černotínem. Alespoň částečně zmírnit se tuto špatnou bilanci hráčům povedlo v říjnových a listopadových zápasech, kdy sice naši fotbalisté na domácím hřišti podlehli Brodce 1:5, ale vybojovali tři body za remízy v Horních Nětčicích, s Bochořem a Sokolem Hustopeče. Bohužel však ve všech třech duelech nakonec další bod za vítězství v penaltovém rozstřelu bral sou-

peř. Aktuálně tak tým se šesti získanými body zůstává na posledním místě tabulky. Ani výsledky našich žáků účastnících se Okresního přeboru starších žáků nebyly na podzim příliš vydařené. Mezi prohranými zápasy vyčnívá ten zřejmě nejpovedenější, kdy se žákům podařilo na domácím hřišti 21. října porazit soupeře z Brodku u Přerova poměrem 4:0. Snad se oběma našim týmům bude v jarní části dařit lépe.

Kromě samotného fotbalu se ale náš oddíl samozřejmě tak jako každý rok i během podzimní části této sezóny podílel na společenském dění a pořádání kulturních akcí v naší obci. Musím zde tak alespoň v krátkosti zmínit konanou drakiádu, které se však letos bohužel postavila do cesty nepřízeň počasí. Statečné děti, které se v sobotu 27. října zúčastnili, si přesto odnesli zasloužené diplomy a ceny. Členové oddílu provedli 20. října v obci sběr starého železa a podíleli se na údržbě šaten a fotbalového areálu. Z událostí posledních dní pak musím znovu připomenout ocenění pana trenéra Jiřího Otáhalíka, který z rukou náměstka olomouckého hejtmana Františka Jury obdržel 6. listopadu v Olomouci vyznamenání za celoživotní práci na rozvoji sportu. Za celý oddíl přidávám gratulaci. Velkou část z nás trénoval pan Otáhalík osobně.

Do konce roku zbývají už jen necelé dva měsíce a všichni fotbalisté užívají zimní přestávky k odpočinku a regeneraci před dalším jarem. Náš oddíl však ještě připravuje vánoční jarmark, kde budou zúčastněným mimo jiné nabídnuty i pochoutky ze zabijačky a mnoho dalších dobrot. Vánoční jarmark, kde své stánky vystaví pro sousedy i místní občané, se bude konat 22. prosince v prostoru u fotbalových šaten.

Závěrem mi nezbývá než popřát vám, kteří jste text dočetli až sem, abyste si užili zbytek tohoto roku a ve zdraví a spokojenosti pak prožili i ten další. Především díky péči Tomáše Vlacha byla na kraji schválena dotace na obnovu místních sportovišť, a v rámci rekonstrukce se zřejmě dočkáme i vybudování dlouho chybějící závlahy fotbalového trávníku. Lepší hrací plocha snad v Říkovicích podpoří kvalitnější fotbal a předejde našim v poslední době tak častým zraněním.

Miloš Pacek

Činnost tenisového klubu ve druhé polovině roku 2018

Vážení spoluobčané,

rok se nám kvapem chýlí do své závěrečné části, tak mi dovoluťe shrnout a seznámit Vás s činností tenisového klubu za posledních pár měsíců.

Velmi teplé počasí, které tento rok až na výjimky v podstatě od jara po celé léto až do podzimu panovalo, přálo nejen tenisovému sportu. Příjemné počasí dovo-lilo již na začátku května tenistům uspořádat první jarní turnaj ve dvouhře, kterého se nakonec zúčastnilo 8 hráčů. Tenisový turnaj byl hran švýcarským systémem na 4 kola. Vítězství v tomto turnaji vybojoval Tomáš Vlach. Na přelomu školního roku a prázdnin uspořádal tenisový oddíl otevřený turnaj ve čtyřhře. Tento turnaj byl 1. ročníkem Memoriálu Zdeňka Vlacha, tzv. „Samba Cup“. Tento turnaj hostil pět dvo-
jic, ze kterých byli nakonec nejúspěšnější Luděk Rotrekl a Stanislav Vlach a společně tak vybojovali první místo v tomto nově vzniklém turnaji věnovanému na počest památky jednoho ze zakládajících členů a velkého tenisového příznivce.

Prázdninové období se samozřejmě neslo také v duchu pravidelného nedělního zápolení mezi tenisty. Krásné počasí lákalo ke hře tenisové nadšence a s nadsázkou se dá říci, že bylo na kurtu i mimo něj někdy těsno a to je dobře. Pravidelná zápolení dokonce čas od času přivedou na antukové sportoviště i diváky, kteří mohou nezdřídka obdivovat krásné tenisové výměny. Ty jsou poté odměňovány potleskem a uznalým pokyčováním jak ze strany diváků, tak i spoluhráčů.

Tak jako se již stalo tradicí, s koncem letních prázdnin pravidelně členové tenisového klubu pořádají pro rodiče s dětmi akci s názvem „Ukončení prázdnin“. Letos akce proběhla první zářiové sobotní odpoledne. Tato akce láká děti na zavedené atrakce, kterými jsou hlavně motovláček, který pravidelně a neúnavně vozí všechny přítomné děti po naší obci. Myslím, že stojí za zmínku, že vláček ujede během akce po Říkovicích bezmála 50 km. Dalšími, dětmi velmi oceňovanou atrakcí, je skákací hrad, který každoročně musí čelit náporu dovádějících ratolestí. Nesmíme opomenout i další, pro děti připravené soutěže a atrakce, jako je střelba ze vzduchové pistole, střelba z luku, malování na obličeji, výtvarná dílna, lanová houpačka, míčové hry a další. Samozřejmostí se stalo, že za veškeré soutěže jsou děti odměněny sladkostmi. Pro děti je také připraveno bezplatné občerstvení. Rodiče mohou toto odpoledne posedět v příjemném prostředí zámeckého parku, dát si něco dobrého z připravené nabídky a sledovat své ratolesti při zábavných soutěžích a hrách. Členové tenisového klubu věří, že tato akce nejenom vykouzlí úsměv na dětských tvářích, ale dá možnost odpočinout alespoň na chvíli i dospělým od svých povinností. Bohužel, jak to bývá v poslední době u akcí pořádaných tenisovým oddílem téměř zvykem, počasí nám opět nepřálo. Nejenom, že muselo být zrušeno plánované páteční promítání, ale v průběhu sobotního odpoledne začalo opět silně pršet a akce tímto byla velmi ovlivněna. Doufejme, že alespoň část odpoledne se podařilo tenisům a všem účinkujícím uspořádat krásné ukončení prázdnin. Budeme doufat, že příště nám bude počasí více přát.

Pravidelně se na začátku podzimu střetávají tenisté u dalšího turnaje ve čtyřhře. Tím je Memoriál Josefa Jurečky, který letos oslavil už svůj 6. ročník. Z důvodu nepříznivého počasí a nezpůsobilosti antukového kurtu musel být tento turnaj celý ode-

hrán na umělé ploše vedle travnatého hřiště. I přes nepřízeň počasí turnaj přivítal, tak jako předchozí turnaj, pět dvojic. Nejúspěšnější na konec byl Luděk Rotrekl a Tomáš Vlach, kteří turnaj ovládli a odnesli si tak zaslouženou putovní trofej.

Celý tento rok se pro příznivce tenisového sportu nesl ve znamení očekávání případné celkové revitalizace antukového sportoviště. Tenisté netrpělivě očekávali výsledek o přidělení či nepřidělení dotace z Olomouckého kraje, o který obec v rámci výzvy Programu na podporu výstavby a rekonstrukci sportovních zařízení v obcích Olomouckého kraje požádala. Na začátku prázdnin bylo jasno, Krajský úřad Olomouckého kraje vyhověl žádosti o přidělení dotace na revitalizaci povrchu antukového sportoviště a vybudování závlahy antukového a travnatého sportoviště. Zastupitelé obce využili jedinečné příležitosti k pozvednutí obou sportovních

ploch na úroveň okolních obcí a dotaci ve výši 50% předpokládaných nákladů přijalo. Tímto bych chtěl ostatním členům obecního zastupitelstva za tento krok poděkovat. Protože vím, že se najdou lidé, kteří s uvedeným krokem nesouhlasí, přesto věřím, že tyto úpravy povedou k pozvednutí úrovně obou sportovišť a zkvalitnění hry na obou sportovních plochách. Pokrok nelze zastavit a pevně věřím, že obě sportoviště budou sloužit dlouhou dobu nejen nám, ale i dalším, kteří doufejme, budou těžit z našich, ne vždy všeobecně populárních rozhodnutí.

Na začátku září podpořili vybraní členové tenisového klubu jednotku SDH Říkovice a přijali pozvánku k účasti na akci „*Vaření kotlíkového guláše*“, kde byli zdatným soupeřem ostatním, mnohdy poloprofesionálním, týmům a rozhodně se ve výsledcích neztratili. Vybojovali krásné 5. místo v celkovém hodnocení.

Před plánovanou rekonstrukcí antukového sportoviště se sešli členové tenisového oddílu, aby provedli přípravu před tím, než na kurt vyjede těžká technika. Z okolí kurtu byla sejmuta a uskladněna betonová dlažba a byly vytrhány obrubníky lemující dvě strany sportovní plochy. Účast na brigádě byla hojná. Důvodem možná byla předem avizovaná odměna pro brigádníky v podobě kotlíkového guláše, který pro ně za obětavou a těžkou práci připravil prezident tenisového klubu.

V současné době již probíhají práce na revitalizaci povrchu antukového sportoviště s pomocí těžké techniky, a jak všichni věříme, práce na rekonstrukci antukového sportoviště budou zdárně ukončeny do začátku prosince nebo alespoň do doby než nastane tuhá zima, která by práce zkomplikovala.

Nyní nás čeká období, které pro tenisový oddíl znamená stěhování svých aktivit pod střechu sportovní haly v Břestu, ale doufejme, že už brzy na jaře se všichni uvidíme na nově zrekonstruovaném tenisovém kurtu.

V letošním roce se nám bohužel nepodařilo uskutečnit jednu z předem plánovaných akcí, a tím byl „*Pochod ze Svatého Hostýna do Říkovic*“. Hlavním důvodem bylo obtížné nalezení vhodného termínu uspořádání pochodu, tak aby nekolidoval s jinými plánovanými akcemi ostatních složek (oddílů), kterých se členové tenisového klubu také účastní. Pozitivní zprávou v tomto ohledu je, že v naší obci se jednotlivé složky snaží o pořádání dostatečného počtu kulturních a sportovních akcí pro občany včetně dětí.

Závěrem chci poděkovat nejen organizačnímu výboru tenisového klubu, ale všem členům za to, že se podílí na chodu klubu a za práci při akcích organizovaných tenisovým oddílem. Velké poděkování patří i zastupitelům obce za podporu činnosti oddílu, bez které by tenisový oddíl v takovéto podobě nemohl fungovat. Dále bych rád touto cestou pogratuloval současnému prezidentovi tenisového klubu p. Miroslavu Vlachovi, který letos na jaře oslavil životní jubileum a současně mu poděkoval za to, že dlouhodobě a neúnavně vkládá svou energii k rozvoji a podpoře činnosti tenisového oddílu v Říkovicích. Poděkování s přáním všeho nejlepšího do dalších nejenom sportovních let patří také panu Františku Pěchovi, který před nedávnem oslavil kulaté životní jubileum a stále je ve svém zralém věku rovnocenným soupeřem při vzájemných tenisových kláních.

Všem spoluobčanům přeji do zbytku roku pevné zdraví, vitalitu a osobní pohodu.

Děkuji.

Tomáš Vlach

Rozhovor s Jindřichem Tomíškem

Dobrý den pane Tomíšku. Asi všichni vás ve vesnici známe jako vytrvalostního běžce. Ale zajímalo by mě, jak jste vlastně s běháním začal.

No já byl na základní škole dokonce osvobozen z tělesné výchovy, protože jsem měl slabé srdce. Ale u nás ve vesnici v Jankovicích byl takový 300metrový okruh, kde jsem jako dítě běhával. Nakonec jsem pak do tělocviku mohl chodit cvičit, ale neběhal jsem. No jen trochu teda. K běhání jsem se pak dostal až na vojně, protože tam jsme běhat museli. Ale znovu jsem pak toho nechal.

Až v roce 1983, kdy už jsem bydlel tady v Říkovících, se obnovovaly koleje ve zdejší stanici a já chodil na denní a noční směny. Dvanáctky. A nemohl jsem spát. Šel jsem k železničnímu doktorovi Karlu Matochovi a on mi místo prášků na

spaní doporučil, abych začal trochu sportovat. Abych jezdil na kole nebo zkusil běhat. Poslal mě na EKG a když viděl výsledky řekl: „*Srdečko máte jakž takž dobré, ale je třeba všestranný pohyb. Zkuste kolo nebo běhat*“. A já mu to slíbil.

U nádraží při štrece mám pole a prosekl jsem si tam vedle kolejí polní cestu a tam jsem běhával. Těch 500 metrů tam a 500 metrů zpátky. To byly začátky, které byly těžké. Ale postupně jsem si zvykl a dokonce jsem postupně shodil 12 kilo. A v roce 1984 v dubnu mě pak na nádraží přemluvili, abych za železniční stanicí Říkovice běžel okresní kolo Běhu práce v Přerově. Tak jsem se na to přihlásil. Bylo nás v kategorii tehdy 13 a já doběhl sedmý. Ale tam už byli běžci z Lokomotivy a Spartaku Přerov a ti mě naváděli, abych běhával s nimi. Tak já jim to tehdy slíbil a když jsem pak měl někdy volno, chodíval jsem občas také závodit.

Dal jsem se tehdy dohromady hlavně s Jiřím Březinou, přerovským maratoncem se kterým jsem začal chodit na pochodáky. Deset, dvacet, třicet, padesát

kilometrů indiánským během. Postupně i přerovskou stovku, přerovskou padesátku. Tak jsem se postupně dostal k delším tratím. V roce 1987 jsem se pak ve 48 letech zkusil přihlásit na můj první maratón. Na Šumperský maratón. Doběhl jsem ho za 3:34:05, což nebyl úplně nejhorší čas. A tak jsem pak začal postupně chodit i na maratóny. Většinou jsem chodil právě s Březinou. On naběhal snad okolo 600 maratónů v životě, což je určitě nejvíc u nás. Kdežto já jich absolvoval celkem jen asi 80. Nejvíc jsem jich v jednom roku zaběhl dvanáct. Půlmaratony spočítané nemám.

No a taky jsem běžel ostravský maraton. Čtyřikrát nebo pětkrát a tam byl vedoucím a trenérem

doktor Svěch. A oni měli družbu s Berlínem v NDR tehdy ještě. Tam jsme běhali Kulturpark marathon Berlin a na podzim jsem tam dvakrát běžel podzimní maraton. Diplomy mám kdesi v krabici a tuším i jednu medaili. Ale většinou jsem tam doběhl okolo pátého místa. V roce 1991 jsem zkusil běžet mistrovství České a Slovenské federativní republiky veteránů. To jsem měl 52 roků. Tam v Úpici se mi podařilo vyhrát. Běžel jsem například s Březinou v roce 1994 Maraton slovenských letců ve Zvoleni. A to byl dost těžký maraton. Tam se mi jedenkrát podařilo zaběhnout pod tři hodiny. Dvě, padesát čtyři. Tam se mi podařilo porazit i Březinu, který doběhl asi půl minuty po mně. Jinak ale skoro vždy doběhl rychleji on.

Nejtěžší maraton u nás, je podle mě ten Jesenický. Běželi jsme z Ramzové přes Keprník, Malý a Velký Praděd, Petrovy Kameny a na Skřítku jsme končili. Když jsme ale vyběhli nahoru, začalo pršet, tak se běželo v té vodě. Udělala se i mlha. A v té mlze právě zabloudil Březina a proto jsem ho porazil i tam. Tam byl limit na doběhnutí sedm hodin. Nad sedmdesát nás běželo maximálně šest.

Často jsem jezdíval běhat na Slovensko, protože jsem měl jako železničář dráhu zadarmo. Účastnil jsem se závodů v Ružomberoku, Malackách, Bielom Potoku, Malý Štrbský maraton a několikrát jsem byl i v Čadci na setkání Kysuckých rodáků. Tam nám po závodě gratuloval Jozef Kroner. Za účast na maratону v Domažlicích jsem pak třeba dostal medaili z pečeného chleba. Běhal jsem v Polsku, Kędzierzyn-Koźle. Pravidelně jsem se účastnil malého Svrateckého maratónu a ještě hodně dalších, na které si nevzpomenu. Dodneška běhám každoročně za Orel Horní Moštěnice orelskou ligu. A tam se mi dařilo. Kromě orelské ligy se dodneška účastním i závodů v Olomouci. Běhám velkou cenu olomouckého kraje a olomouckou běžeckou ligu.

Dokázal byste vypíchnout některý závod, který byste řekl, že byl pro vás nejtěžší? Nebo některý na který jste pyšní?

Nejtěžší byl určitě ten v jesenický. Po otevření hranic jsem s kamarádem Květoslavem Hánou a dalšími jezdili do Rakouska. Buď autem, nebo vlakem do Břeclavi a pak na kolech dál. V Dolních Rakousích mezi vinohrady. Několikrát jsem byl běhat v Deutsch-Wagramu na půlmaraton a tam jsme za účast dostávali košík jahod.

Zajímalo by mě, co vás vlastně k běhání motivuje. Co vás vlastně na běhání baví?

No když jsem se vyléčil, tak se z běhání stal můj koníček. Baví mě to. Když pracuju třeba na zahradě, tak se pak jdu běháním odreagovat. A mám mezi běžci samozřejmě přátele. Letos mám 79 let a tak jsem už v kategorii 70 až smrt, jak někteří říkají (*smích*).

Dá se říct, jak často se ještě těch závodů účastníte?

No teď už tak často jako než jsem před třemi lety dostal infarkt zas ne. To jsme běželi závod na Velkou Deštnou v Orlických horách a tehdy byly zrovna velmi teplé dny v srpnu. V tom velkém vedru se mi ucpala tepna před srdcem a já padl. Bylo štěstí, že to bylo během závodu, protože tam byli všude doktoři. Nedařilo se jim ale to srdce nahodit a tak volali vrtulník a vezli mě na oživovací jednotku do Hradce Králové. Byl jsem tam čtyři dny v umělém spánku a pak mě převezli na kardiologii do Přerova a tam mě teprve probouzeli. Já ale skoro všechno zapomněl. A tak jsem další den po probuzení dlouho vzpomínal, jak se vlastně jmenuji. Chodil jsem ale na kyslíkové terapie a mozek a paměť se postupně daly zase dohromady. Byl jsem v lázních v Teplicích nad Bečvou a na mnoha dalších terapiích a postupně jsem se znova vypracoval zpátky. Po čtvrt roce jsem se tak mohl znovu vrátit k pohybu. Doktoři mi pak znovu dovolili běhat.

Existuje nějaká vaše oblíbená trať okolo Říkovic nebo v někde okolí?

No já jsem dřív běhával na Holý Vrch ke Staré Vsi a zpátky, ale teď už je to pro mě náročné a navíc mi vadí ta nová silnice. Běhával jsem i do Troubek přes Vlokoš skrz troubecký les. Pravidelně ještě jezdívám například na Velikonoční běh do Tovačova. Běhávám ale i po polňačkách, ale raději mám už kratší trasy.

A máte vůbec při všem tom běhání ještě čas i na nějaké jiné zájmy?

Ale samozřejmě. Mám ještě esperanto. Jsem členem Mezinárodní železářské

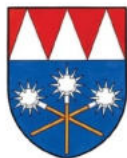
esperantské společnosti, kde překládám a dělám soubory novinek pro další železničářské esperantisty. Většinou tedy píšu o novinkách v České republice, Německu, Rakousku nebo o Itálii.

A nepřispíváte například i na esperantskou verzi wikipedii?

Ne, to ne. Chodívám sice na wikipedii, ale jen pro informace. Zrovna nedávno jsme měli esperantskou konferenci v Železné Rudě a já tam psal článek o špičáckém tunelu.

Jsmo v závěru. Moc díky za váš čas. A neměl byste ještě třeba nějakou radu pro začínající běžce?

Radil bych jen, aby běhání zkusili. Mně běhání velmi prospělo.

OBEC ŘÍKOVICE

**V roce 2018 spolufinancoval Olomoucký kraj
pořízení Územního plánu obce Říkovice
částkou 35 000 Kč.**

Děkujeme za podporu.

Zpravodaj obce Říkovice vydává obec Říkovice pro občany obce v nákladu 200 kusů. Vydání: listopad 2018, ročník II., číslo 2.

Autoři textů: Miloš Pacek, Radomír Možiš, Radomír Vlach, Tomáš Vlach.

Autoři fotografií: Miloš Pacek, Radomír Vlach, Tomáš Vlach, Jan Teimer, Radomír Možiš

Další informace na: www.rikovice.cz a www.sdhrikovice.cz

Kontakt: rikovice@rikovice.cz